

CUỐN NHỊ

Part 2

GIÁ : 0\$10

SÁCH GIẢI TRÍ

MỘT NGÀN LẺ MỘT ĐÊM

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

14238

No 20
Tiếng 1000 vpl.
Saigon 7-10-20
De Diem

Đời bà dễ có mấy tay,
Đời xưa mấy mặt, đời nay mấy người

Xuất bản và giữ bản quyền
Mme Huỳnh-thị Tuyết-Hoa
N° 46c étage, rue Nguyên-tấn-Nghiệm
CAUKHO-SAIGON

(C)

Indoch
1482

Nam-Hải

25 Rue Săbourain Saigon

Vẽ hình vô bố, vô cây, vô thiếc. Vẽ phong Cải-lương và vẽ tranh thờ, tranh chưng Salon, chế nhiều kiểu kim thời bằng sơn dầu đủ màu.

Quý khách muốn mua buôn mua lẻ xin lại bốn tiệm thương nghị.

Nhà danh họa
VŨ-CHÁN-THUYỀN

Nhà họa - hình

Hồ hữu Tú

Bd. Saintenoy - Cantho

Lãnh vẽ hình nhô ra lớn, tròn hình hoặc nửa hình (buste) rất khéo.

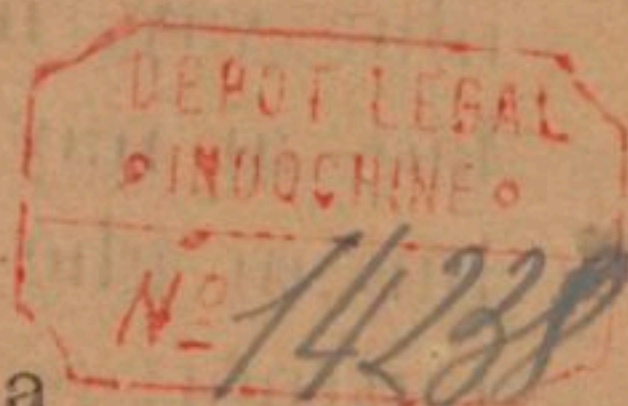
Có bán giấy viết mực cho học trò dùng, giá thật rẻ.

Có bán nhựt-trình và các thứ thơ, tuồng, truyện nhất là **Sách giải trí**.— **Một ngàn lẻ một đêm**.

Xin anh em chị em chiêu cổ.

MOT NGAN LE MOT DEM

(TIẾP THEO)

Vượt biển lần thứ ba

Ngày qua tháng lại, trong cái tình đảm-
âm ở chôn gia-dinh của tôi làm cho tôi
quên mất sự nguy-hiểm hai lần trước, mà
cũng vì sự nguy-hiểm hai lần trước làm
cho tôi càng thêm dạn-dĩ; và lại trong cái
buổi còn thanh-niên, tôi cũng không thể
ngồi không toạ hưởng cho qua ngày được,
thành thử rồi cũng hơi buồn nên quyết
tinh đi buôn một lần nữa. Tôi bèn rủ
mấy người hàng-hải giàu-có trong xứ,
đậu vốn buôn chung, mướn một chiếc
thuyền khởi hành tại Bá-Đà. Gió xuôi
bướm thuận chạy qua Bá-Sơn. Đi đến
đâu chúng tôi đổi chác hàng-hoá đèn đó.

“Một bữa nọ, chúng tôi đi giữa biển
bị bão-tô lớn, làm cho chúng tôi không
biết phương-hướng đâu là đâu nữa hết.

Trời nổi lên mây ngày giữa biển như vậy, may sao tàu chạy gặp hòn cù lao, ai nấy cũng mừng, lật-đật lo cuồn buồm ghé vào bên, tới nơi người Chủ-tàu nói: — “Hòn cù-lao này và mấy hòn cù-lao chung quanh đây đều có một giống người mọi lùn thấp mình mẩy đều có lông cả.

Nhưng họ lùn nhỏ mặc dầu, ta không nên chông cự với họ một điều gì cả, vì họ đông lắm, nếu ta ruổi làm chết một đôi người thì họ kéo đến đông hơn bảy châu-châu, thì chúng mình không sao giữ toàn tánh mạng được nữa.”

“Nghe ông Chủ-Tàu nói như vậy ai cũng kinh-hãi, không bao lâu chúng tôi thấy một giống người lùn, từ trong bờ kéo ra, hình thù coi dễ sợ lắm, mình mẩy mọc đầy lông đỏ-hoe, cao không quá 3 tấc tây.

“Chúng nó nhảy xuống nước, bơi ra

ra vây phủ tàu của chúng tôi, gần tới tàu nghe giọng ấy nói những thứ tiếng gì chúng tôi không ai hiểu chi hết; một nháy mắt thì leo cả lên tàu, một cách rất lanh lợi dường như chân chưa kịp đứng đến bề tàu mà người leo lên rồi vậy.

«Chúng tôi không ai dám nói động đến một mảy gì hết, sợ giọng ấy làm hại đến tánh mạng, thôi! mặc tình chúng nó muốn làm gì thì làm, nào là mở buồng, nào là cắt giây neo, làm rồi-rít cả tàu, chúng nó kéo tàu vào bờ, đuổi chúng tôi lên hết, rồi giương buồm chạy vào hòn cù-lao của chúng nó ở.

Tất cả bộ-hành bây giờ, ai nấy cũng nghĩ cái chết sẵn cầm trong tay rồi, nhưng cũng rán duy trì được giờ nào hay giờ này, bèn đi vào trong hòn cù-lao, tìm thấy được nhiều thứ quả ngon hoa lạ.

Đi thẳng tới một khoãn xa xa thấy một tòa nhà cao chót-vót, hai cánh cửa ngỏ bằng mun. chúng tôi đẩy hai cánh cửa

bước vào sân, thấy một bên góc sân có một đồng xương người và vô số quay-móc nướng thịt. Phần thì chân đã mỗi, bụng đã đôi, lại thấy cảnh thê-thảm như vậy, chúng tôi kinh hồn té chết xiêu.

Mặt trời gần lặn, chúng tôi mới tỉnh lại thì thấy trong nhà ấy một người to lớn bước ra mặt người ấy đen thui và to bằng cái nia, chính giữa trán có một con mắt đỏ như than hằm, răn cựa dài và nhọn hô ra ngoài môi, hình như hàm răn ngựa, môi dưới sẽ xuống, hai vành tai to bằng tai voi phủ tới vai, móng tay và móng chơn nhọn như móng chim lớn ó vậy.

«Chúng tôi thấy người quái-gỗ như vậy biệt là tánh-nặng không sao khởi vào tay người này, chúng tôi đều bất tỉnh như sự.

«Sau lại người ấy ngồi xuống thềm nhà mắt ngó chúng tôi tròn-trọc. Ngắm-nghía phỉ rồi, người ấy đi lại gần tôi giơ tay nắm sau ót tôi dờ lên, xây qua phía bên này

rồi xày qua phía bên kia như thề mây anh hàng thịt nắm một cái đầu heo vậy. Xem xét kỹ rồi thì thấy tôi hình vóc ốm o, chỉ còn xương bọc lấy da mà thôi, nên thả tôi ra. Cứ coi như vậy hết người này tới người kia, đến phiên người Chủ-Tàu là một người mập-mạp hơn hết trong bọn chúng tôi, người xách người Chủ-tàu lên như thề tôi nắm con chim con vậy, liền lấy một cái móc quay đâm thẳng từ tròn lên thâu óc.

Người dơ ra lửa nướng chín người chủ-tàu, ăn rồi ngủ ngáy nghe như tiếng sấm.

« Chúng tôi thấy tình cảnh như vậy, không sao nghĩ ngợi được chút nào cả.

« Sáng ngày, người ấy thức dậy bỏ chúng tôi ở đó đi vào đền.

« Khi chúng tôi thấy người ấy đi rồi, chúng tôi mới bàn tính với nhau, kể thì buồn rầu người thì than khóc, về nỗi nhà nỗi cửa, nỗi cha, nỗi mẹ, nỗi vợ, nỗi con.

« Chúng tôi nghĩ rằng : chúng tôi thì

đồng chỉ có một người thù mà thôi, không lẽ đành chịu chết hết cả với một người này, chúng tôi trù tính mãi chưa tìm được một cái thũ-đoạn nào hay, nhưng mà một điều không thể không bỏ qua được,

« Chúng tôi chạy đầu nọ chạy đầu kia không tìm được cách gì khác cả, chỉ kìm cây cỏ dờ lòng để chờ ngày chết mà thôi, rồi ngày không kìm chỗ nào ăn được đành phải thúc thũ.

Gần tôi, người ấy, lại đến bắt thêm một người trong anh em chúng tôi nữa, cũng làm như người chủ-tàu trước vậy, ăn rồi ngủ, ngủ rồi bỏ chúng tôi mà đi. Có kẻ thì bàn định nhảy phức xuống biển tự tử đi cho rồi, kéo chết vào tay người ấy một cách ghê sợ như vậy, kẻ kia thì xúi kẻ nọ theo lời bàn ấy. Trong đó có một người nói : « Cái đó không nên đâu, không lý chết vô nghĩa như vậy, ta cùng nhau bàn tính phương-pháp trốn tận trừ quân sát hơn đi chẳng hay hơn sao ?

« Trong trí tôi cũng có trí tưởng ấy rồi, mà lại tìm được kẻ hay, rồi nên nói rằng : « Phải lắm, vậy thì chúng ta nên lấy cây mọc dọc theo ven biển, kết lại cho thành bè trước đi đã, nếu như chúng ta giết trệt thì nháy xuống bè phó mặc cho làng mây nước bạc, bằng đất công thì cứ việc ở đây chờ tàu nào ghé, chúng ta sẽ theo về cũng không muộn.

« Tôi hiên kẻ ấy cho anh em, ai nấy cũng biểu đồng tình liền rủ nhau trở lại chỗ cũ. Chiều lại cũng bị quay hết một người anh em nữa, người ấy ăn rồi nằm sấp xuống ngũ, ngủ ngáy như sấm vang, chín người anh em chúng tôi liền lấy mỗi người một cái móc quay nhọn đốt vào lửa đỏ, đồng một lược đâm ngay vào mắt.

Người ấy ré lên một tiếng nháy đứng dậy, hai tay quơ lia-lia ; phải mà trúng được người nào thì tan xương nát thịt, chúng tôi đã biết trước rồi, lật-đật chạy tròn mắt hết ; người ấy vừa đi vừa găm

vừa lần-mò ra cửa ngõ.

Có Sứ-lệ-gia nói đến đây trời vừa sáng, đành phải qua ngày sau nói tiếp.

« Chúng tôi se-sẽ nôi gót theo sau người ấy ra khỏi cửa ngõ ; lật-đật xuống bè.

Trời còn tối, chưa biết nhắm phương hướng nào chèo đi. Chúng tôi coi chừng người ấy có chết thì không cần mạo-hiểm chèo ra giữa biển, cứ việc ở lại chờ ngày gặp tàu sẽ hay. Nhưng trời vừa sáng người ấy kèm theo hai người khác cùng to lớn như nhau, bọn-bã chạy tới phía chúng tôi.

« Thấy vậy, chúng tôi lật-đật nhảy xuống bè chèo riết ra khơi, mấy người ấy thấy thê bèn vát đá quăng vào bè ; giống người ấy quăng tài lắm, làm cho mấy cái bè kia đều lúc hết ráo, chỉ còn có một cái của tôi là may khỏi mà thôi.

Sóng dập gió vùi, linh đình-giữa biển hết một ngày và một đêm, sáng ngày bè chúng tôi dạt tập vào một hòn cù-lao.

« Chúng tôi may thoát được nạn, vui mừng không còn chỗ nói.

« Chúng tôi lên bờ thấy cây lá xum sê, cây nào cây nấy nhành uôn hoàn những trái nhờ đó mà chúng tôi ăn đỡ đói, rồi nằm nghỉ tại bờ biển, bỗng nhiên thấy một con rắn lớn như một tàu dừa bỏ lại gần, há miệng nuốt một người bạn tôi, thấy sự nguy-nan ấy, chúng tôi lật-đật chạy trốn, tự than rằng : « Nghĩ đời người thật quá ngắn, hết nạn kia đến nạn nọ, mới khỏi tay người quái ấy lại lọt mình vào miệng rắn. Không biết trời già độc-địa đưa đẩy mình chi đến chỗ gớm-ghê như vậy ! »

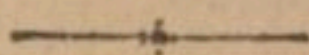
« Chúng tôi thấy một cây đại-thọ gần bên, định leo lên đó ăn mình, vừa leo lên lại thấy ngay con rắn ấy bỏ lại sát cây, cắt mình lên vừa gặp bạn tôi, liền há miệng nuốt lập tức rồi bỏ đi liền.

« Tôi ở trên cây suốt đêm, cứ nghĩ vãn-vơ, thân thể của tôi rồi cũng không khỏi vào miệng loài ác-độc kia, nghĩ tới chừng

nào, lòng tôi như dao cắt, tôi tình muốn nhảy biển tự tử cho yên thân, nhưng cũng liều nhắm mắt đưa chân, thử xem con tạo xoay dần đến đâu.

« Tôi mới góp nhặt nào cây, nào đá, nào gai khô nào nhánh vụn làm thành một đồng to, tôi lại tôi chung vào giữa, lấy chà gai lập miệng lỗ. Không mấy hồi, con rắn ác-độc khi trước bò lại, cứ quanh quẩn đồng cây kim thê bắt tôi, nhưng nhờ gai-gộc, cây đá tôi chống chát kỹ quá không thể chun vào được, cứ đợi mãi đến sáng ngày mới chịu bò đi; tôi sợ quá không dám ló mình ra, đợi đến mặt trời mọc tôi mới chun ra. Tôi ở trong đồng cây một đêm, phần thì nhánh lá ép bên bên, phần thì ngọt hơi thối, nên sáng ngày mệt quá, chun ra, gần muốn tắt hơi, khi ra được rồi tôi đi thẳng ra mé biển chớ không dám ở chỗ hiểm ấy nữa.

Nói đến đây trời vừa sáng Cô Sử-lệ-gia không nói nữa, câu chuyện đành phải để qua đêm sau nói tiếp.

Cô Sứ-lệ-gia nói rằng : Muôn tâu bệ-hạ, Linh-Ba nói tiếp rằng :

« Trời cũng còn nghĩ đến chỗ khôn-khổ tôi, nên chưa nỡ dứt mạng tôi, là khi tôi ra biển tỉnh nhảy xuống thời may lại thấy một chiếc tàu chạy dọc theo bờ, miệng thì kêu la, tay thì phất khăn ra hiệu họa may có ai nghe thấy chẳng. May sao người chủ tàu thấy tôi, lật - đặt bỏ tam-bản xuống chèo vào bờ rước tôi theo ra tàu.

« Khi tôi lên được Tàu rồi, người ta xúm lại hỏi lặn-xăn vì lẽ gì mà tôi lại lạc vào đảo này, tôi bèn thuật chuyện lại từ đầu chí cuối. Có một người ở trong tàu nói tiếp, họ có nghe nói ở trong đảo này có một giống người “ăn thịt người” gớm ghê lắm, trong đảo này lại có một giống rắn đêm tôi bỏ ra hang kìm mối, ngày ở trong hang không mấy ai trông thấy được.

Trong khi tôi kể chuyện người trong tàu biết tôi đói, liền đem đồ cho tôi ăn uống

người chủ-tàu thấy tôi ăn-mặt rách rưới, liền cho tôi một bộ đồ khác.

« Tàu chúng tôi chạy ghé hết hòn cù-lao này, đến hòn cù-lao khác sau lại ghé vào một hòn cù-lao gọi là Sa-ha-ra (Sahara) chỗ này có nhiều trầm-hương lắm.

« Mấy người hàng hải lo bán hàng hóa của mình rồi mua thứ này, vì trong y-khoa đâu đâu cũng có dùng món trầm-hương cả.

Khi ấy người chủ-tàu kêu tôi nói chuyện rằng: Nè, anh, trong tàu tôi còn nhiều thứ hàng-hóa của một người hàng-hải, khi trước cùng đi chiếc tàu này bị chết rồi, chờ khi nào gặp thân hơn người ấy, tôi giao lại cho họ.

« Ông Chủ-tàu vừa nói vừa chỉ thùng đồ rằng: « Đây là thùng đồ của người ấy, anh có thể thể người buôn giùm cho họ không ?

Tôi tính ở không cũng vô ích, liền nhận lời ngay. « Người thơ-ký tàu lấy viết biên vào sổ sách hàng-hóa để chỗ lên bờ

cho bạn hàng, sau rớt mới tới thùng đồ của người chết ấy, ông Chũ-tàu nói rằng :
« Anh viết tên người chết ấy là Linh-Ba.

« Tôi nghe hai tiếng Linh-Ba, hình như nghe tiếng sấm nổ bên tai, tôi dòm kỹ lại thùng đồ thì quả thiệt của tôi bỏ lại trên tàu khi tôi bị ngũ quên ở tại hòn hoan đảo lúc tôi vượt biển lần thứ hai. Chỉ vì thời gian lâu đằng-dằng nên tôi không nhận được người quen ở trong tàu, mà người ở trong tàu cũng không biết được tôi.

« Tôi nói rằng : « Thừa ông, thiệt đồ này phải của Linh - Ba không ?

— Phải, chính của Linh-Ba đó, người ở đất Bá-dà, khi trước cũng đi buôn chung trong chiếc tàu này qua Bá-sò-ra (Balsora) một ngày nọ chúng tôi ghé tàu vào một hòn hoan đảo để lấy nước uống, khi chúng tôi lấy nước rồi kéo neo chạy một khoảng xa thì kiểm lại trong tàu, té ra còn sót lại Linh-Ba ; buồm thuận nước xuôi làm cho tàu không thể ghé trở lại được.

—Ông tưởng người ấy chết thiệt rồi sao?

—Thiệt chớ.

—Đây này, ông chủ-tàu, ông mở mắt xem kỹ lại tôi đây, coi thử phải là Linh-Ba không?

« Tôi nói đến đó, người chủ-tàu chăm chỉ ngó tôi sững-sột vùng la lên rằng :
« Trời đất ôi ! té ra anh còn sống đây mà tôi tưởng chết rồi, vậy thì tôi cam chịu muôn phần tội lỗi với anh ; hàng-hóa này tôi đi tới đâu buôn bán cũng như anh còn sống, vậy thì vồn lời cả đây, anh nhận lấy. »

« Tôi rất cảm ơn người chủ-tàu, rồi cùng đi theo thuyền tàu ấy, từ Sa-ha-ra đi đến các hòn cù-lao khác đổi chác nào quế, nào là trầm, nào là kỳ cùng các vật hàng-hóa khác, đi giữa biển tôi có gặp nhiều giống rùa, nhiều thứ cá lạ-lùng lắm, có thứ rùa dài lớn đến mười thước tây, có thứ cá da cứng như da Tây - ngu.

Hết chỗ nọ đến chỗ kia, về đến đất Đá-đa giàu có vô kể, tôi để một phần cho kẻ nghèo

khó, còn một phần thì tôi tạo thêm đất ruộng.

Linh-Ba kể vừa hết chuyện vượt biển lần thứ 3 liền lấy cho Ninh-Bá một trăm đồng bạc nữa, hứa mời quý khách bữa sau đến nghe tiếp câu chuyện lần vượt biển thứ 4.

TIỆM MAY

Đức-Thịnh

ở Long-Đức (Tràvinh)

là một tiệm may có đủ thợ may đồ Tây, đồ Ta, đồ Tàu danh tiếng thuở nay, vậy quý khách ở xa muốn may đồ được vừa ý thì cứ gởi ni kiếu củ đến thì bôn-tiệm sẽ làm được như ý. Chúng tôi chuyên nghề may và giữ một mực để đền đáp lại tấm lòng hạ cố của quý khách vậy.

Chủ-nhơn kính mời
NGUYỄN-VĂN-TRỰC

(Le mois Aout 1930)

Vượt biển lần thứ tư

Qua ngày sau, quan-khách tề tựu đông đủ, yến tiệc xong xuôi, Linh-Bà bắt đầu nói tiếp câu chuyện lần vượt biển thứ tư rằng : « Kỳ vượt biển thứ ba làm cho tôi chưa được thỏa thích, ý nguyện tôi còn muốn đi một lần nữa, một là để buôn bán, hai là để giải-muộn. Tôi sắm sửa đủ các vật hạng, bắt đầu đi, ghé hết châu thành này, đến châu thành khác, sau mới đáp tàu tại hải-cảng xứ Bết-xơ (Perse). Buồm xuôi gió thuận, tàu chạy như bay, khi thì ghé vào đất liền, khi thì ghé vào cù-lao phương tây đi được bình an vô sự. Một ngày nọ chẳng rõ làm sao, thành linh một ngọn gió lớn thổi tới làm cho ai nấy trong tàu đều kinh khùng, người chủ-tàu đốc suất người trong tàu ai nấy phải chia mỗi người mỗi việc để gìn giữ lấy chiếc tàu. Chúng tôi làm gì cũng không lại với ngọn gió ấy ; chèo gầy, buồm hư rồi, bị một luồng gió mạnh khác đẩy chiếc tàu

đụng nhằm một hòn rạn nát tan, thôi thì
kẽ chết người trôi.

Cô Sữ-lệ-Gia thuật chuyện cho cô Ký-lệ-Gia nghe
tới đây. trời vừa sáng, thành thử câu chuyện lần
vượt biển thứ tư đành để qua đêm sau nói tiếp.

«Linh-Ba tiếp rằng : cũng may phước
cho tôi và mấy người thủy-thủ vợ được
một tấm ván tàu. Nhờ ngọn nước biển
chảy mạnh đẩy chúng tôi tấp vào một hòn
cù-lao ở trước mặt. Chúng tôi kiếm được
cây trái và nước ngọt ăn đỡ lòng nên sức
lực cũng hồi-phục được ít nhiều.

Chúng tôi nằm ngủ đêm ấy tại mé biển,
không ai nghĩ ngợi nên làm thê nào nữa
hết.

«Sáng ngày hôm sau, mặt trời vừa mọc,
chúng tôi kéo đi từ mé biển, vào trong xa
đền một dãy nhà. Lòng mừng chưa kịp
lại gặp một toán mọi đen túa ra vây phủ,
rồi bắt chúng tôi chia cho nhau in như

chia đồ vật vậy. Bọn mọi đen ấy dẫn chúng tôi về nhà ở.

«Tôi và năm người bạn được dẫn chung vào ở một chỗ. Trước hết cho chúng tôi ngồi rồi đem ra một thứ cỏ ra dầu bảo ăn. Anh em bạn tôi lúc bây giờ đói bụng không suy nghĩ gì hết, cứ việc ăn đầy bụng. Còn tôi thì có tánh hay nghi không muốn ăn, nên được tỉnh táo, mấy anh em kia ăn rồi tâm thần hỗn loạn, nói chuyện nghe không ra câu lời gì hết.

«Sau lại đem cám nấu với nước dừa ra cho tôi ăn, anh em tôi không biết gì nữa, cứ ăn như thường, tôi cũng ăn mà chỉ ăn in ít vậy thôi.

Giống mọi nầy trước đem cho chúng tôi ăn cỏ để làm cho mê hỗn tinh thần cho khỏi sự buồn rầu mà phải ôm-yêu, sau nữa cho ăn cơm với nước dừa để thúc cho mau mập. Giống mọi nầy là giống ăn thịt người, chúng nó nuôi chúng tôi cho mập,, mục-đích để ăn thịt chó không làm

gì cả. Anh em tôi vì bị ăn cỏ nên rồi loạn thần-kinh không biết sô kíp mình nay mai sẽ vào bụng người ta. Tinh-thần tôi còn được sáng-láng thấy như vậy nên buồn rầu lo sợ quá đỗi, thành ra mỗi ngày thân hình mỗi gầy-ôm. Tôi sợ chết quá nên hễ thấy đồ ăn uống gì cũng tưởng là đồ thuốc độc của chúng nó hết thấy, tôi không ăn được phải bị đau, cũng may tôi bị đau nên bọn mọi ấy thấy tôi mình gầy ôm không ăn vội, để dành nuôi cho mập chờ ngày khác.

«Lúc nầy, tôi được thông-thả lắm, không ai chặn-giữ tôi gì hết. Nhờ vậy mà tôi lần tròn đi ra khỏi chỗ nguy-hiểm ấy được. Tôi vừa tròn khỏi thì thấy một ông già rán hết sức kêu tôi trở lại, nhưng tôi cứ việc dong thẳng churn không ai thấy tôi được nữa. Ông già nầy hễ về ở dầy nhà đó thì là lúc tụi mọi đi khỏi. Vì vậy mà khi tôi tròn là lúc tụi mọi đi khỏi nên không đứa nào biết mà chạy theo tôi.

Tôi chạy đã xa rồi nghĩ không ai còn theo được nữa nên ngồi lại nghĩ, lấy đồ ăn mà tôi đã dự-phòng sẵn đem ra ăn uống, Ăn rồi cứ đi như vậy luôn đèn bảy ngày trường, hễ thấy chỗ nào có nhà cửa thì tôi tránh đi ngay. Trong lúc đi như vậy chỉ ăn uống dưa trái mà chịu thôi.

« Ngày thứ tám tôi đi gần tới mé biển, thỉnh-linh thấy một toán người da trắng đương lo hái tiêu hoan. Tôi thấy vậy đi đến gần họ, mấy người ấy hỏi tôi bằng tiếng Á-rập rằng : Tôi là ai và ở đâu đến đây ? nghe nói tiếng giống như tôi, tôi mừng quính bèn thuật chuyện lại từ khi bị chìm tàu, tập-dục vào bờ, đến lúc trốn khỏi tay lũ mọi đen. Có người nói : « Lũ mọi đen đó là lũ mọi ăn thịt người, may làm sao mà anh thoát khỏi được », tôi kể lại đầu đuôi như tôi vừa nói trên đó cho họ nghe thì ai cũng lấy làm ngạc-nhiên.

« Tôi ở đó luôn với họ đến khi hái tiêu hoan phĩ rồi họ mới đem xuống thuyền

theo về một hòn cù-lao của họ ở. Yên xong mọi việc rồi họ mới đem tôi trình-diện cho vua. Ông vua nấy tốt lắm, nghe tôi thuật chuyện lấy làm lạ cho cái đời tôi lắm, ông có cho tôi áo-quần và khiến triều-thần phải trọng hậu lấy tôi.

«Hòn cù-lao nầy người ở đông-đúc, phở phờ xinh-tốt, người ta buôn bán không thiếu sót một vật gì. Tôi ở đây được vua quan hậu đãi, họ coi tôi in như người ở tại đây, chớ không phải là người xứ lạ nữa.

«Ở đây tôi để ý một điều lạ nhứt là từ vua cho đến dân đều cỡi ngựa không yên, tôi liền hỏi tự sao ở đây không chịu dùng yên cho tiện, thì họ đều trả lời không hiểu tôi nói, dùng yên là dùng cách làm sao.

«Tôi bèn đến một người thợ biểu làm cho tôi một cái yên như kiểu tôi bày ra, thợ làm rồi thì tự tay tôi lấy da bao-bọc lại và lấy chỉ vàng chạy bốn bề, sau rồi tôi ra kiểu cho thợ-rèn rèn cho tôi một cái khòp

và một cặp churn-dưng.

« Khi làm hoàn-thành, tôi dâng cho vua, đem bắt lên lưng một con ngựa để cho vua cỡi thử, vua lấy làm đặc-ý lắm, bèn ban thưởng cho tôi. Kể đó cả triều thần ai nấy cũng nhờ tôi làm cho mỗi người mỗi cái, vì vậy mà tôi được ban thưởng luôn-luôn, nên không bao lâu thành giàu-có đến nỗi trong xứ ai cũng nghe danh tôi hết thấy.

« Một ngày nọ tôi vào triều yết-kiên, nhà vua hỏi tôi rằng :

Muốn thông hiểu thấu suốt lần « Vượt biển thứ tư » v.v... xin coi cuốn thứ 3.

Ai muốn...

Nhà xuất bản SÁCH GIẢI-TRÍ muốn
kiếm nhiều người ở lục-tỉnh để làm đại-
lý bán sách, huê-hồng cho nhiều. Ai muốn
gởi thơ thương-nghị.

Cần dùng

Nhiều đứa con nít lãnh sách đi bán ở
châu-thành Saigon và Cholon. Cho huê-
hồng nhiều.

Hỏi Mme Huỳnh-thị Tuyết-Hoa
số 46c (trên lầu) đường Nguyễn-tân-Nghiem
Cầukhe - SAIGON

Đông-Pháp mới có một

Tiệm bán cơm chay và đồ
điểm tâm chay

Mới dọn tại đường Colonel Grimaud số 31, giấy phở mới ngan ga xe điện đường đưa (gare Cuniac) trước chợ Bến-thành, tiệm dọn rộng rãi sạch sẽ gần bến xe hơi gần khách-sang rất tiện cho quý khách ở xa đến Saigon, muốn dùng bữa chay tiện cho quý khách ở Saigon-Cholon-Giadinh còn phải đi làm việc dùng lót lòng hoặc dùng bữa chay. Bán thường ngày và cũng có nấu cơm tháng. Bất luận người tu hành hay là không tu mà muốn dùng bữa chay xin thỉnh đến giúp giùm cho bốn hiệu đăng bền vững thì chúng tôi rất đội ơn. Món ăn mỗi ngày trên mười món và đều đổi bữa. Xinhỏi toa đồ ăn (Menu) mỗi ngày.

CÓ BÁN: Dầu mè — dầu phộng —
dầu ăn đủ thứ — dầu Olive — Các
thứ đồ hộp dùng chay — Nhan —
Đền — Trầm v.v...

In tại Tam-Tông Ấn-Quán Saigon